

**Van:** [margué Nahar](#)  
**Aan:** [Stephen Walroud](#); \_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_  
\_\_\_\_\_  
**Onderwerp:** Open brief aan Stephen Walroud  
**Datum:** zondag 21 juni 2020 10:13:38

---

Beste Stephen,

De evidente misvatting van de Minister van Gezondheid Milieu en Natuur, Suzy Camelia-Römer, zoals door haar gepubliceerd in de Knipselkrant, raakt kant noch wal. Zij doet daarin uitspraken in reactie op de kritische vragen over haar persoonlijke bemoeienis en sturing aan het Parlement om een motie in te dienen. Let wel: een motivering van die bemoeienis waarin zij gewag maakt van een noodzaak(!) en waarin het Parlement wordt opgedragen(!) een wetswijziging door te voeren die ten doel heeft haar persoonlijk (in haar hoedanigheid van minister) te vrijwaren van de punitieve sancties, waaraan zij zich zelf heeft blootgesteld in enkele bestuursdaden door haar gepleegd in het door haar gevoerde beleid in de afgelopen jaren. El mundo al revés. The minister has the Parliament dangling on a string.

Alsof de staatsrechtelijke immunitet die zij reeds geniet in het geldend staatsrecht onvoldoende is om haar te beschermen voor de **politiek-bestuurlijke blunders** in het door haar gevoerde beleid, moet er nu ten overvloede een wetswijziging worden doorgevoerd om haar eveneens te beschermen tegen bestuursdaden **die onder het geldende strafrecht reden tot strafvervolging geven**. Maar DAT wordt gemakshalve buiten beschouwing gelaten door haar. In de Memorie van Toelichting wordt dit ironisch genoeg wel nadrukkelijk en openlijk erkend.

Het strafrecht is echter dwingend recht en bij de beoordeling van strafbare handelingen, in welke vorm en welke hoedanigheid dan ook gepleegd, heeft uitsluitend de beoordelende rechter in een strafprocedure de bevoegdheid om eventueel vrijspraak te verlenen, indien en voor zover er sprake is van enig ontbrekend wettig en overtuigend bewijs. Dan is de rechter zelfs daartoe verplicht.

Het is wetgevings-technisch en moreel ontoelaatbaar dat het Parlement reeds bij voorbaat alleen ministers op wettelijke basis vrijwaart van strafvervolging, louter een alleen omdat de strafbare feiten gepleegd zijn terwijl ze minister in het landsbestuur van Curaçao zijn (geweest) ten tijde dat die strafbare feiten gepleegd werden. En DAT is de strekking van de wetswijziging zoals in de MvT en in de nieuwsmedia vermeld. Pure, onversneden klasse justitie wordt hier voorgesteld.

Suzy Römer laat zich er op voorstaan dat ze staatsrechtjurist is, maar ze slaat de plank finaal mis met haar onzinnig en krom onsamenhangende betoog in de Knipselkrant. Zij wordt daar letterlijk geciteerd als volgt: **“Het dualistische stelsel is binnen een reëel politiek functioneren en is dus niet los te maken van de noodzaak tot politieke afstemming”**. Dit is je reinste kolder en is volkomen uit het juiste verband gerukt om recht te praten wat absoluut krom is in haar werkwijze die niet door de beugel kan, t.w.: persoonlijk, doelgericht en opzettelijk het Parlement voor haar karretje te spannen.

Er bestaat i.t.t. Suzy's hier geciteerde bewering, in het normale en gebruikelijke politiek-bestuurlijk handelen geen enkele **noodzaak**(!) om inbreuk te maken op dat dualistisch stelsel. Het wordt juist oogluikend in incidentele gevallen toegelaten en daarbij ook meestal meteen sterk bekritiseerd als “Achterkamertjes politiek”, wanneer leden van de Tweede Kamer in het Torentje bij de Premier politieke afstemming doen op een in te dienen voorstel.

Ten eerste: Het dualistisch stelsel vloeit rechtstreeks voort uit het grondbeginsel van de bekende trias politica waarbij de staatsmacht die vroeger in al haar verschijningsvormen geconcentreerd was bij de koning of de keizer als absolute vorst, voortaan werd gespreid over drie “machten” in de staat, de wetgevende (het Parlement), de uitvoerende (de regering) en de Rechterlijke Macht (zowel de rechters, **als het Openbaar Ministerie**). Dankzij de bestorming van de Bastille en de Franse Revolutie.

Ten tweede: In de evolutie van het beginsel van de trias politica is er gaandeweg gedurende de

eeuwen sedert het grondbeginsel als leidraad dient, nuancering en relativering aangebracht door de maatschappelijke ontwikkelingen, maar het uitgangspunt van de scheiding der machten is wel dwingendrechtelijk vastgelegd in de wet met het onverenigbaar verklaren van tegelijkertijd functies in het Parlement met functies in de regering en idem dito in de rechterlijke macht. Het betreft derhalve natuurlijke personen die niet tegelijkertijd als volksvertegenwoordiger en als minister in het Landsbestuur of als rechter kunnen functioneren. Op deze wijze is de trias politica in de praktijk van het politiek-bestuurlijk handelen uitgewerkt in een dualistisch stelsel tussen Parlement en Kabinet. Dit stelsel kan als volgt genuanceerd of gerelativeerd worden.

Ten derde: Een doorkruising van de trias politica manifesteert zich bijvoorbeeld wanneer de rechter bijvoorbeeld een ministeriële beschikking of zelfs een wetgevingsproduct na toetsing aan een hogere wet, onverbindend verklaart. Dit doet de rechter niet lichtvaardig, want steevast wordt dan in de procedure naar voren gebracht dat de rechter niet op de stoel van het bestuur mag plaatsnemen. Zo ook in de gedingvoering die heeft geleid tot het Arrest van de Hoge Raad in de Urgenda zaak.

Ten vierde: Een doorkruising van (of inbreuk op) het dualistisch stelsel wordt nooit gelegitimeerd (want daartoe bestaat geen wettelijke grondslag), maar soms wel gerechtvaardigd door dringend noodzakelijk samenspel tussen Kabinet en Parlement vanwege onvoorziene en zwaarwegende maatschappelijke omstandigheden die zulks wenselijk maken. Het beste voorbeeld daarvan is de manier waarop aan de corona crisis het hoofd werd geboden in de briefings van de regering aan de Tweede Kamer en het overleg tussen beiden. Geen weldenkend mens zal aanstoot hieraan nemen als zijnde een inbreuk op het dualistisch stelsel in het staatsrecht, temeer nu de briefings volledig openbaar waren via de TV en dus plaatsvonden ten overstaan van de burgers die het ontwikkelde en toegepaste beleid op de voet hebben kunnen volgen.

Merkwaardig genoeg was er tussen het Parlement en het Kabinet op Curaçao géén overleg via de TV, over de beleidsmaatregelen i.v.m. de uitbraak van het coronavirus, welk overleg voor de TV-kijkers toegankelijk was, maar wordt er momenteel door man en macht samengewerkt door Parlement en Kabinet om deze wetswijziging door te drukken. Juist voor de informatieversteviging aan de burgers t.a.v. de bestrijding van de coronacrisis bestond er wel een **“noodzaak”(!)** tot doorkruising van het dualistisch stelsel, maar die is in dat verband geheel achterwege gebleven.

Een uiterst merkwaardige gang van zaken in het regeringsbeleid op Curacao, maar dat tevens blijk geeft van een gebrek aan inzicht in de meest fundamentele aspecten van het staatsrecht voor het politiek-bestuurlijk handelen, zowel bij de ministers in het genoemde coalitieberaad, als bij de Statenleden. Of wellicht is dat inzicht er wel, maar wordt dat genegeerd en doodgezwegen in een “power struggle” tussen een assertieve minister en een lamelendig en gemakzuchtig Parlement.

Stephen Walroud, ik hoop dat je je aangesproken voelt. Jij had beter moeten weten met je HBO-opleiding en je inmiddels opgedane ervaring als Parlementariër. Ik pretendeer niet staatsrechtgeleerde te zijn, ik ben een simpele civiliste, dus het staat je vrij om mijn bovenvermeld betoog tegen te spreken, met steekhoudende argumenten, alsjeblieft.

Met vriendelijke groeten,

Margué